

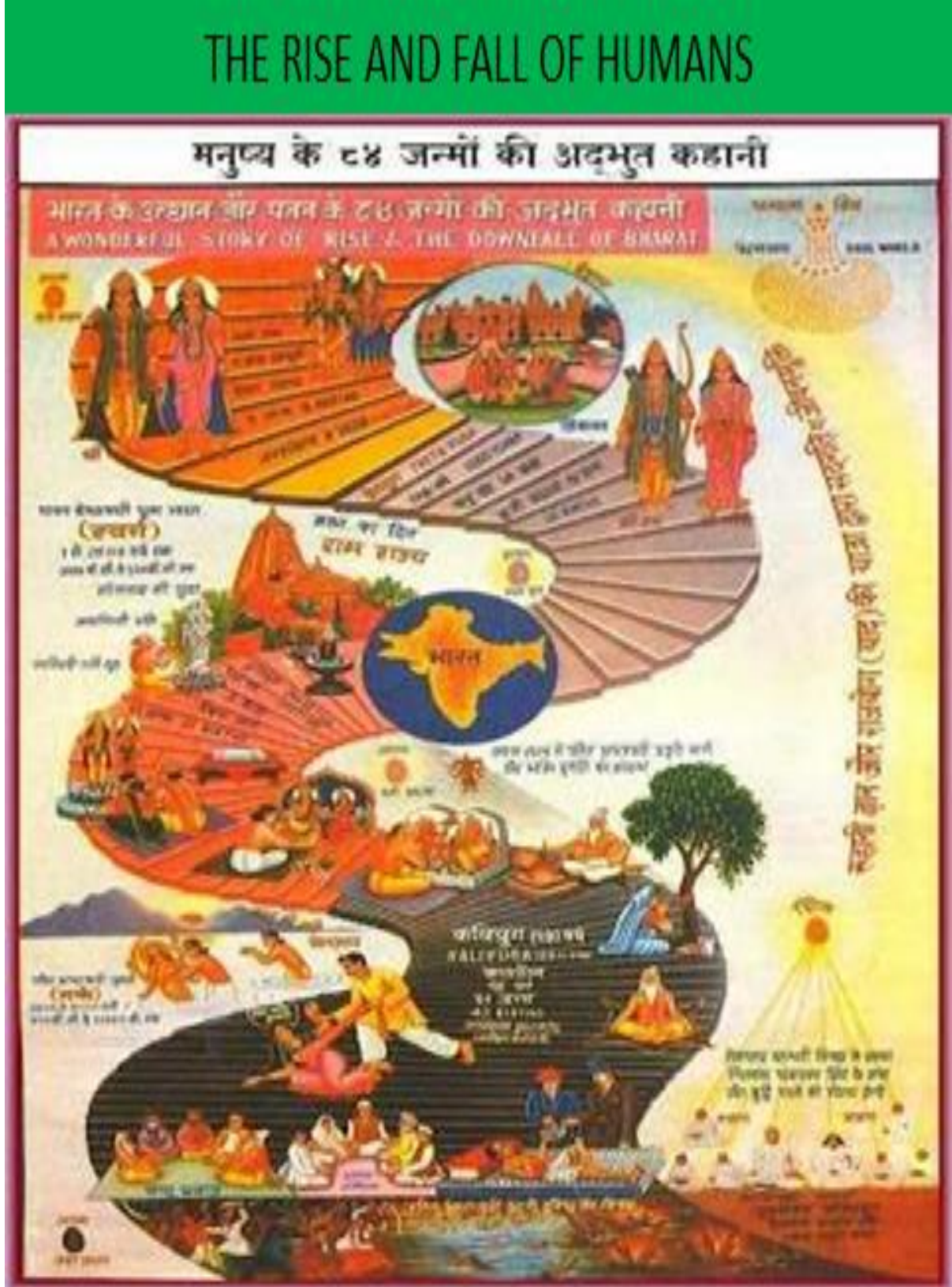
મનુષ્યના ઉત્થાન અને પતનનું વૃતાન્ત

આત્મા અને પરમાત્મા પોત-પોતાનું પાત્ર ભજવવા માટે આ સાકારી દુનિયામાં સૃષ્ટિયુગમાં આવે છે. આ સૃષ્ટિયુગને જ સમયનું ચક્ર કે સૃષ્ટિ રંગમંચ ઉપર ચાલતું અવિનાશી નાટક કહેવામાં આવે છે. આત્મા, પરમાત્મા અને સૃષ્ટિયુગ અવિનાશી છે.

આ સૃષ્ટિયુગમાં મનુષ્ય જાતિનું ઉન્નતિ અને પડતી કઈ રીતે થાય છે તે પરમાત્મા એક નિસરણી અથવા સીડીના રૂપમાં દર્શાવે છે. હિન્દુ ધર્મમાં પણ મૃત્યુ પછી આવી કિંમતી ધાતુની સીડી બનાવીને દાનમાં આપવામાં આવે છે અને માનવામાં આવે છે કે આત્મા તેની મદદથી સ્વર્ગમાં જાય છે. ખરેખર આ સીડી મનુષ્ય આત્મા દેવતા અથવા દેવદૂતમાંથી સામાન્ય માનવી અને ત્યારબાદ પોતાનામાં પરમાત્મ જ્ઞાન અને યોગની મદદથી ફરી સર્વગુણ સંપન્ન દેવતા કેવી રીતે બને છે તેની વાર્તા અથવા કથા અથવા વૃતાન્ત દર્શાવે છે, જે ચિત્રમાં દર્શાવેલ છે.

માનવ સૃષ્ટિની સીડીની શરૂઆતમાં દેવતા અથવા દેવદૂતનો ધર્મ હતો અને તેવો સંપૂર્ણ સ્વરાજ્ય અધિકારી હતા. દેવતાઓનું રાજ્ય (પરમાત્માનું રાજ્ય) હોવાથી તમામ પરંપરા અને રિવાજ સત્ય હતા. પ્રથમ ૧૨૫૦ વર્ષ શ્રીલક્ષ્મી-શ્રીનારાયણનું સૂર્યવંશી સતયુગી રાજ્ય હતું. તેવો સર્વગુણ સંપન્ન, ૧૬ કળા સંપૂર્ણ, સંપૂર્ણ નિર્વિકારી, મર્યાદા પુરુષોત્તમ અને અહિંસા પરમો દેવી-દેવતા ધર્મના હતા, જેવોની આજેપણ પૂજા થાય છે. તેવોના ૮ જન્મ થાય છે અને શરૂઆતમાં વસ્તી ૮ લાખની હોય છે. તેમનું રાજ્ય સુખ, શાંતિ, આનંદ, પ્રેમ અને શક્તિથી ભરપૂર સંપૂર્ણ અવિભાજ્ય દુનિયા ભારત અર્થાત રત્નોથી ભરપૂર દુનિયા ઉપર હતું. તેમનું સરેરાશ આયુષ્ય ૧૫૦ વર્ષ ઉપરનું હોય છે. આ દુનિયાને "સ્વર્ગ, બહિસ્ત, હેવન, પેરાડાયસ, સતયુગ" તરીકે વિવિધ ધર્મોમાં દર્શાવવામાં આવે છે, જે આપણી ધરા પર જ હતું. તેઓની આત્મા પરમાત્મા સમાન ગુણોમાં અને શક્તિઓમાં છે.

દેવાત્માઓ અથવા દેવદૂત પોતાનું કર્મ-ફળ ભોગવે છે અર્થાત પોતાની સંચય શક્તિનો ઉપયોગ કરે છે. આથી તેમના દેવતાઈ ગુણોમાં થોડો ઘટાડો થાય છે અને ત્રેતાયુગની શરૂઆત થાય છે. આ ૧૨૫૦ વર્ષમાં આત્મા ૧૪ કળા સંપૂર્ણ હોવાથી પોતાને ક્ષત્રિય કુળની માને છે, જે કોઈ લૌકિક જ્ઞાતિની વાત નથી, પરંતુ આત્માની શક્તિ દર્શાવે છે અર્થાત આત્મા સતો ગુણ ધરાવે છે. દરેક આત્માના સરેરાશ ૧૨ જન્મ છે અને આયુષ્ય સો થી સવાસો વર્ષ છે. શ્રીરામ અને શ્રીસીતા ૧૨ પેઢી રાજ્ય કરે છે અન. તેમનું રાજ્ય પણ સંપૂર્ણ સુખ, શાંતિ, આનંદ, પ્રેમ અને શક્તિથી ભરપૂર રહે છે. આ બંને યુગમાં ભારત અર્થાત ભુ એટલે કે પૃથ્વી, રત્નોથી ભરપૂર હતી. ભારત માત્ર એક ખંડ હતો અને તમામ જમીન જોડાયેલી હતી. ભારત અર્થાત સંપૂર્ણ દુનિયા ઉપર તેવોનું રાજ્ય હતું અને સંકલ્પથી ચાલતી આ દુનિયામાં શાંતિ અને વિજ્ઞાનનો સંપૂર્ણ સમન્વય હતો.

હવે દ્વાપર યુગ આવે છે, દેવતા અથવા દેવદૂતને દેહભાન આવે છે. વિકારોની પ્રવેશતા થાય છે અને દેવતા પૂજ્યમાથી પૂજારી બને છે, જેનો આઘાત પ્રકૃતિ પર લાગે છે અને વિનાશ થાય છે, જેમાં ભારત ભૂમિ સાત ખંડોમાં વિભાજીત થાય છે. તેવો જ્યોતિર્લિંગ બનાવીને નિરાકાર પરમાત્મા શિવની પૂજાની શરૂઆત ની કરે છે. પરમાત્મા જ્યોતિર્બિન્દુ અને જ્ઞાન, શક્તિ તેમજ ગુણોમાં સિંધુ (સાગર) હોવાથી તેના આધારે રહેવાના સ્થાનને હિંદુસ્થાન અને પોતાને હિન્દુ કહેવા લાગે છે, કારણ કે તેવો દિવ્યતા ગુમાવે છે. ત્યારબાદ દેવતાઓની પૂજા કરે છે અને શાસ્ત્રોની રચના કરે છે. અન્ય ચાર ધર્મ ઇસ્લામ, બુદ્ધિઝમ, ક્રિસ્ટીયાનીટી અને સન્યાસ ધર્મ તેમના ધર્મસ્થાપક દ્વારા આવે છે. દેહભાનને કારણે દરેક આત્મા ૮ કળા અર્થાત શક્તિ ઘટે છે, રજોગુણી બને છે અને પોતાને વૈશ્ય તરીકે ઓળખે છે. તેવો ૧૨૫૦ વર્ષમાં સરેરાશ ૨૧ જન્મ લે છે.

સમયનુ ચક્ર આગળ વધતા કળિયુગ આવે છે, જેમાં દરેક ધર્મ અનેક પંથ, સંપ્રદાય, મઠ વગેરેમાં વિભાજીત થાય છે. હાલમાં ૪૩૦૦ થી પણ વધુ આવા ધર્મ છે. દરેક ધર્મમાં અનેક પ્રકારની ભક્તિ થાય છે અને શ્રદ્ધા જેમાં છે તેનું જ્ઞાન કે સમજ નથી જેને અંધશ્રદ્ધા કહે છે. દરેક આત્મા શુદ્ધ અર્થાત શૂન્ય કળા નજીક પહોંચી જાય છે. તેવોમા કોઈપણ શક્તિ રહેતી નથી. આ યુગમાં માનવ આત્માની શક્તિ ઘટવાથી ૪૨ જન્મ થાય છે અને અતિ તમોપ્રધાન બને છે. દુનિયામાં શાંતિ સ્થાપના માટે સંયુક્ત રાષ્ટ્રસંઘ દ્વારા રાજ્યસત્તા અને ધર્મસત્તા અનેક પ્રયત્નો કરે છે. શાંતિના નોબેલ પારિતોષિક અપાય છે પરંતુ શાંતિ દુનિયામાં ક્યાંય દેખાતી નથી. દુનિયામાં શાંતિ સ્થાપન કરવાનું કાર્ય કોઈપણ મનુષ્ય કરી ના શકે, માત્ર સર્વશક્તિમાન પરમાત્મા જ કરી શકે. આવા સમયે નિરાકાર પરમપિતા પરમાત્મા એક વૃદ્ધ શરીરનો આધાર લે છે, તેને વિનાશ અને સ્થાપનાનો સાક્ષાત્કાર કરાવે છે અને તેનું નામ પ્રજાપિતા બ્રહ્મા રાખે છે, જે આદિ દેવ અથવા આદમ અથવા એડમ તરીકે વિવિધ ધર્મમાં દર્શાવેલ છે. આ મનુષ્ય તનનો આધાર લઈને પરમાત્મ જ્ઞાન આપે છે અને રાજયોગની શિક્ષા દ્વારા સંપૂર્ણ નિર્વિકારી, પવિત્રતાનો રસ્તો બતાવે છે અને મનુષ્ય આત્માને બ્રાહ્મણ બનાવે છે અર્થાત જેનું મન બ્રહ્મ તત્ત્વમાં સ્થિર થાય તેવા આત્મ-અભિમાની બનાવે છે. આ નવો જન્મ જ્ઞાનથી થાય છે, શરીર તે જ રહે છે, જેનાથી મનુષ્ય આત્મા ફરી દેવતા અથવા દેવદૂત બને છે. આ સૌથી નાના યુગને પુરુષોત્તમ સંગમયુગ કહેવામાં આવે છે, જે કળુયુગ અને સતયુગ વચ્ચેનો પરિવર્તન યુગ છે. આ રીતે મનુષ્ય આત્માના સત્યુગમાં ૮ જન્મ, ત્રેતાયુગમાં ૧૨ જન્મ, દ્વાપરયુગમાં ૨૧ જન્મ, કળિયુગમાં ૪૨ જન્મ અને પુરુષોત્તમ સંગમયુગમાં સ્વપરિવર્તનનો ૧ જન્મ, આ સાથે કુલ ૮૪ જન્મો થાય છે. માનવની આ યડતી અને પડતીનું વૃતાન્ત એક મનુષ્ય સૃષ્ટિની સીડી તરીકે દર્શાવેલ છે.

યાલો આપણે રાજયોગ ધ્યાન કરીએ. આપણે આત્માઓ પરમાત્માના સંતાન છીએ. આપણે આત્માઓ પરમધામ ઘરમાં શાંતિ, શક્તિ અને પવિત્રતાથી ભરપૂર છીએ. આપણે આત્માઓએ સંપૂર્ણ પવિત્રતા, શક્તિ, શાંતિ અને સુખના ૮ જન્મો દેવતા અથવા દેવદૂત રૂપે સતયુગમાં ધારણ કર્યાં. સમય જતાં, આપણી શુદ્ધતા ત્રેતાયુગમાં બે કળા ઘટી, જેથી આપણા ૧૨ જન્મ થયા. સૃષ્ટિચક્રના અર્ધ-સમય દરમિયાન, ભારત અર્થાત પૃથ્વી અથવા સારી દુનિયા હીરાથી ભરેલી હતી અને એકજ ખંડ ભારત હતો, જેમાં વિજ્ઞાન અને શાંતિનું સંપૂર્ણ સંતુલન હતું.

હવે આપણે આત્માઓ દેહભાનમાં આવવાથી આપણી દેવત્વની શક્તિ ગુમાવીએ છીએ અને દ્વાપરયુગની શરૂઆત થાય છે. આપણે પૂજ્ય આત્માઓ પૂજારી બનીએ છીએ. આપણે જ્યોતિ સ્વરૂપ પરમાત્મા શિવની પૂજાની શરૂઆત બિંદુ સ્વરૂપે શરૂ કરી જે જ્યોતિર્લિંગ શિવ તરીકે ઓળખાય છે, તેવો જ્ઞાન, શક્તિ અને ગુણોના સાગર છે અર્થાત સિંધુ છે. પરમાત્મા સ્વરૂપમાં બિંદુ અને ગુણોમાં સિંધુ હોવાથી આપણા ધર્મને હિન્દુ અને રહેવાના સ્થાનને હિન્દુસ્તાન તરીકે ઓળખાવવા લાગ્યા. આપણા દેહભાનને કારણે પ્રકૃતિને આઘાત લાગે છે જેના કારણે અર્ધ વિનાશ થાય છે અને અખંડ ભારતનું સાત ખંડોમાં વિભાજન થાય છે. દેહભાન વધવાથી જ્યોતિ સ્વરૂપ પરમાત્મામાં ધ્યાન લાગતું નથી આથી આપણે દેવતાઓની મૂર્તિઓની પૂજા કરવાનું શરૂ કર્યું. આપણે શાસ્ત્રો લખ્યા, દેહભાનને કારણે છ કળા શુદ્ધતા ગુમાવી દીધી અને સરેરાશ ૨૧ જન્મ લીધા. ઇસ્લામ, બૌદ્ધ, ખ્રિસ્તી અને સન્યાસ ધર્મની સ્થાપના કરવા માટે દ્વાપરયુગમાં પરમાત્માના સંદેશવાહક આત્માઓ આવ્યા.

સમયનું ચક્ર આગળ વધે છે અને કળિયુગ આવે છે જેમાં દરેક ધર્મ વિવિધ પથ, સંપ્રદાય, મઠ વગેરેમાં વિભાજિત થાય છે. આપણી આત્માઓ લગભગ બધી કળા પવિત્રતાની ગુમાવે છે. દરેક આત્માના સરેરાશ બેતાલીસ જન્મો થાય છે અને અતિ દુઃખી દુનિયા બને છે. દરેક આત્મા સર્વશક્તિમાન, પતિતપાવન અને મુક્તિદાતા પરમાત્માને વિશ્વને પરિવર્તિત કરવા માટે પોકારે છે. આથી તેઓ ભારતમાં મનુષ્યના વૃદ્ધ માનવ શરીરમાં પ્રવેશ કરે છે, જેને "પ્રજાપિતા બ્રહ્મા" નામ આપે છે, જે બ્રહ્મા, આદમ, એડમ, આદિ દેવ વગેરે નામથી વિવિધ ધર્મોમાં માનવામાં આવે છે. પરમાત્મા તેમના જ્ઞાન અને શક્તિઓ દ્વારા મનુષ્યને દેવતા અથવા દેવદૂત સમાન બનાવે છે અને કળિયુગને સ્વર્ગ બનાવે છે. આપણી આત્માઓ પરમાત્માની શ્રીમત ઉપર પોતાનું જીવન ઉચ્ચ બનાવે છે, તેવો તેમની સમાન પવિત્ર બનીને પોતાના અસલી ઘર પરમધામમાં જાય છે. જે આત્માઓ પરમાત્માની શ્રીમતને અનુસરતી નથી તેવો સજા ભોગવીને પણ પોતાના ઘરમાં પવિત્ર બનીને જાય છે. આ રીતે માનવ આત્મા વધુમાં વધુ ૮૪ પુનર્જન્મ લે છે અને ઓછામાં ઓછો એક જન્મ લે છે. હિન્દુઈઝમમાં દર્શાવ્યા પ્રમાણે આ છે માનવ આત્માઓનું ૮૪

જન્મના ઉત્થાન અને પતનનું વૃતાન્ત. ફરીથી અત્યારના પુરુષાર્થના આધારે આપણે આત્માઓ પરમધામથી આ દુનિયામાં પોતપોતાનું પાત્ર ભજવવા માટે આવીએ છીએ. ઓમ શાંતિ અર્થાત આપણે આત્માઓ શાંત સ્વરૂપ છીએ.